

og de ord, hun har udtalt, da det må betyde anerkendelse af udtalelsen. Det er mig ufatteligt, at rettænkende kvinder kan anerkende en sådan udtalelse. Og når der sluttes med, at *Dansk Kvindesamfund* kan kun udtale håbet om, at det ikke må være længe, inden en kvinde atter tager ordet på tinge — men da med fuld ret, da vil jeg ikke være med til at dele ønsket i denne forbindelse, ti det er det samme som at ønske kvinderne ret til at slynge ukvemsord i ansigtet på vore folkevalgte mænd. Frk. Westenholz' ord rammer jo alle tingets medlemmer, som hun kalder »fædrelandsløse lejesvende, der forråder Danmarks ære«. Og samstemmer man i dette, hvad mening er der så i at ønske kvinderne *samarbejde* med de »danske mænd«!

Hvis kvinderne i det hele taget havde båret sig ad som folketingets medlemmer og ladet være at tage videre notits af begivenheden, da havde det sikkert tjent kvindesagen bedst. Men når den bliver forherliget ved hyldning på forskellig måde, og det bekendtgøres, at frk. Westenholz har modtaget i tusindvis af beundringsbreve, adresser o. l., da må vi, der ikke deler beundringen, også have lov at sige vor mening om det. Det var mig en dyb skuffelse, at den første kvinde, der talte på tinge, gjorde det således. Og det er mit inderlige ønske, at vi inden ret længe må få kvinder i rigsdagen, der ikke vil slynge ugrunderede beskyldninger mod mændene, men i roligt og forstående samarbejde med dem efter bedste evne hjælpe til at løse opgaverne til vort fædrelands gavn.

Gerda Skovmand Jørgensen.

Naar den ærede Indsender mener, at det, at Frk. Westenholz's Udtalelse er bleven gengivet i »Kvinden og Samfundet« nødvendigvis maa opfattes som en Anerkendelse fra Redaktionens Side af den paa-gældende Udtalelse, beror dette paa en Misforstaaelse og er uden Tvivl i Strid med den gængse Opfattelse.

Redaktionen har ikke ønsket at fremkomme med en Værdsættelse af Fr. W.'s Handling, men har følt det som sin Pligt at bringe en Beretning af dette Optrin, der engang vil komme til at tilhøre Kvindesagens Historie, hvortil »Kvinden og Samfundet« med Tiden vil blive et af de vigtigste Kildeskrifter.

Netop af denne Grund mente Redaktio-

nen at burde gengive Frk. Westenholz's Udtalelse ordret.

Naar Dansk Kvindesamfund udtaler Haabet om, at det ikke maa være længe, inden en Kvinde atter tager Ordet paa Tinge — men da med fuld Ret — er det unægtelig noget forbavsende at dette kan opfattes som om »Dansk Kvindesamfund« ønsker »Kvinderne Ret til at slynge Ukvemsord i Ansigtet paa vore folkevalgte Mænd«.

D. Kvsmf. har altid hævdet, at det er *Samarbejde* og ikke *Kamp* med Mændene, som Kvinderne ønsker. D. Kvsmf., hvis Hovedopgave det er at arbejde for Kvindens politiske Valgret og Valgbarhed, maa selvfølgelig altid haabe, at det Tidspunkt ikke maa være fjærnt, da Maalet naaes, saavist som der først derigennem vil kunne opnaas det fulde Samarbejde mellem Mand og Kvinde til Samfundets Bedste.

Red.

Frk. Westenholz repræsenterer ikke alle Danmarks Kvinder.

Endelig kom der da i Kv. og Sf. Nr. 15 en Indsigelse fra en Kvinde imod Frk. Westenholz's Ord i Rigsdagssalen!

Ilde vilde det være, om Kvindernes Opfattelse af Besindighed og Selvbeherskelse kan falde sammen med Frk. W.'s Optræden. Tænk blot, at »brændemærke« de Mænd, som er valgt af danske Vælgere, og kalde dem »en Hob fædrelandsløse Lejesvende!«

At Frk. Westenholz kunde driste sig til at tale saadanne Ord i »Danmarks Kvindernes Navn« uden Mandat, og saa *bagefter* sige, at det var paa eget Ansvar, det dømmer sig selv. Men nødig maa danske Kvinder anerkende slig Færd.

Marie Steffensen.